

Geismo žaidimo taisyklės buvo paprastos. Mudu su V eidavome į sutartą iš anksto naktinį klubą toli nuo ten, kur gyvenome. Nusigaudavome kartu, bet įeidavome skyrium. Prieidavome prie baro ir stovėdavome taip toli vienas nuo kito, kad atrodytų, neva nesame drauge, bet ganėtinai arti, kad visuomet ją matyčiau. Paskui laukdavome. Ilgai laukti niekada nereikėdavo – nenuostabu, nes V spindėte spindėdavo. Koks nelaimėlis prie jos prieidavo ir pasisiūlydavo pavaišinti ją gėrimu ar pakviesdavo šokti. Ji imdavo šiek tiek su juo flirtuoti, o aš laukdavau, nė akimirkos neatitraukdamas akių nuo jos, visų kūnu pasiruošęs tučtuojau prišokti prie jo. Mudu turime sutartą ženklą: vos tik ji pakelia ranką ir timpteli sidabrinį erelį, kuris visada kabo jai po kaklu, aš turiu pradėti veikti. Tuose tamsiuose dundančiuose kambariuose prasibraudavau pro žmonių tirštynę, patraukdavau tą nevykėlį, varvinantį seilę, ir paklausdavau, kurių galų jis kalbasi su mano mergina. Kadangi atrodau įspūdingai, nes esu aukštas, plačių pečių ir kadangi V nori, kad kilnočiau svarmenis, o dieną pradėčiau bėgijimu, jie visi kaip vienas pasitraukia atkišę rankas sau prieš veidą, išsigandę, baikštūs. Kartais mes nekantraudavome kuo greičiau pradėti bučiuotis; kitąsyk eidavome į tualetą ir dulkindavomės

kabinoje, o V šaukdavo taip garsiai, kad visi girdėdavo. Kartais susilaikydavome, kol pareidavome namo. Šiaip ar taip, bučiuodamiesi jusdavome likerio „Southern Comfort“ – mėgstamo V gėrimo – skonį.

Pavadinimą mūsų žaidimui sugalvojo V vieną tų tamsių, velnio-niškai šaltų vakarų, kai langais srūvantis lietus būna panašus į riebalus. V vilkėjo juodus trumparankovius marškinėlius, kurie prisilietus priminė aksomą. Jie prigludo prie apvalių jos krūtų ir aš supratau, kad ji nesegi liemenėlės. Mano kūnas atliepė kaip visuomet. Ji nusijuokė, kai aš atsistojau ir priglaudžiau jos ranką sau prie krūtinės.

– Žinai, Maiki, tai viskas, ką mes visi nuolatos darom. Visi šiame pasaulyje. Visi ko nors geidžia.

Nemeluosiu sakydamas, kad Geismas visada buvo V žaidimas.

Nelabai noriu viską surašyti, bet mano advokatas sako, kad turiu tai padaryti, nes jam reikia aiškiai suprasti padėtį. Anot jo, mano istorija jam atrodo nesuvokiama. Jis dar mano, kad tai gali išeiti man į naudą, nes padėtų man suvokti mūsų padėtį. Mano galva, jis beprotis, bet neturiu daugiau ką veikti kiaurą dieną šioje niūrioje kameroje, kur draugiją man palaiko vien tik Storulis Teris, vyras kaklu, storesniu už daugelio žmonių šlaunis, tik klausytis, kaip jis masturbuoja žiūrėdamas į kokių nors man nežinomų garsenybių nuotraukas.

– Vis dar prarijęs liežuvį? Mano geraširdiški juokeliai tau per prasti? – klausia jis beveik kas rytą, kai aš nieko nesakydamas guliu ant savo gulto, ir žodžiai ant jo liežuvio panašūs į nesprogu-sias bombas. Nieko jam neatsakau, bet toliau jis nebekamantinėja, nes čia, kai esi nužudęs žmogų, atrodo, pelnai tau nenoromis rodomą pagarbą.

Sunku patikėti, kad nepraėjo nė metai nuo tada, kai grįžau iš Amerikos. Atrodo, kad praėjo visas gyvenimas, netgi du. Bet tiesa tokia: namo grįžau gegužės pabaigoje, o dabar, kai sėdžiu čia ir rašau šioje mažytėje, tamsioje kameroje, yra gruodis. Kartais gruodis būna šiltas, malonus, bet šis yra šaltas ir bjaurus, dienos, rodos, niekada nepragiedrėja, o rūkas neišsisklaido. Laikraščiai rašo apie Londoną gaubiantį smogą – neva susidaro įspūdis, kad milijonas karalienės Viktorijos laikų žmogelių sielų prisikėlė ir sklendžia virš Temzės. Bet iš tikrųjų visi žinome, kad čia trilijonas mažyčių cheminių dalelių teršia mūsų orą ir kūnus, keisdamos pačią mūsų esybę.

Manau, ši košė galėjo užvirtti man būnant Amerikoje. Mudu su V niekada neturėjome būti atskirai, tačiau mus sugundė pakviptę pinigai ir galimybė paspartinti laiką. Prisimenu, kaip ji ragino mane išvykti, girdi, Londone man prireiktų penkerių metų uždirbti tiek, kiek galiu per dvejus uždirbti Niujorke. Ji, žinoma, buvo teisi, bet dabar nesu tikras, kad pinigai buvo to verti. Atrodo, kad per tuos metus mudu praradome po dalelę savęs. Tarsi būtume taip išskydę, kad nustojome būti tikri.

Bet mūsų namas yra tikras – gal čia ir yra visa esmė? Nuo tos lygties man ima svaigti galva: dveji metai pragare lygūs penkių kambarių namui Klepeme*. Kai šitaip suformuluoji, panašu į sąmojį. Nepanašu į nieką, už ką savo sielą parduotų bent vienas sveiko proto žmogus. Bet tiesa išlieka: lygtis egzistuoja. Ji lauks mūsų nesmerkdamą. Ji išliks.

* Rajonas Londono pietvakarinėje dalyje. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

Kai sužinojau, kad grįžtu į gimtinę, nusisamdžiau profesionalią namų ir butų medžiotąją. Ją visada įsivaizdavau tykinančią Londono gatvėmis su pistoletu vienoje rankoje ir keliais per petį persimestais namais, kuriems iš žaizdų laša kraujas. Ji atsiųsdavo man begalę nuotraukų ir smulkmenų; sėdėdamas Niujorke prie savo rašomojo stalo jas žiūrindavau, kol vaizdus imdavau matyti lyg per miglą. Pastebėjau, kad man ne itin rūpi, ką perku, bet savo pageidavimus išdėsciau labai konkrečiai, nes žinojau, ko norės V. Man buvo svarbu vietovė ir namo padėtis pasaulio kryptių atžvilgiu. Prisiminiau, kad sodas turi būti iš pietrytinės namo pusės, ir reikalavau, kad namo fasadas būtų su langais iš abiejų priekinių durų pusių, nes V buvo įsitikinusi, kad tokie namai atrodo kur kas draugiškiau. Kambariai – iš abiejų koridoriaus pusių; vaikystėje tiesiog nežinojau, kad tokių esama, bet V man išaiškino, kad jie turi įdomius pavadinimus: salonas ir biblioteka. Knygų spintos vis dar stovi tuščios, o salone tikrai nesiruošiu muzikuoti. Virtuvė kartu su valgomuoju, kaip nekilnojamojo turto agentai mėgsta vadinti kiekvieną didelį kambarį, kuriame esama prietaisų valgiams gaminti, užima visą namo galo plotį. Ankstesni savininkai iškišo visą namą pusantro metro į sodą ir visą uždengė stiklu su masyviomis dvivėrėmis durimis, kurias atidaryti ir uždaryti gali taip pat lengvai, kaip perbraukti plaštaka per vandenį.

Šis kambarys ir net terasa sode padengti šildomu iš apačios Jorkšyro smiltainiu, taigi atidaręs duris gali išeiti laukan ir nepajusti skirtumo po kojomis. „Laukas atnešamas į vidų“, – pasakė nekilnojamojo turto agentas Tobis ir man panižo rankas jam užvožti. „Iš tikrųjų grindų plotas išplėstas per visą sodą“, – pasakė jis, beprasmiškai rodydamas ranka į įleistą ugniakurą, kubilą karštam vandeniui, kepsninę ir skoningą vandens mazgą. Jam pasisekė, nes aš jau įsivaizdavau, kaip V susižavės visomis šiomis smulkmenomis, antraip būčiau tą pačią akimirką apsisukęs ir išėjęs iš to namo.

Ir būčiau pasigailėjęs, nes antrame aukšte yra tai, kas man patinka labiausiai. Liečiau sujungti visus kambarius aukšto gale, paskui įrengti pertvaras iš naujo, todėl turime tai, ką Tobis neabejotinai pavadintų šeiminių apartamentais. Iš tikrųjų tai didelis miegamasis su milžiniška drabužių spinta ir ištaigingas vonios kambarys. Apdailai panaudojau prašmatnias medžiagas: įvairių rūšių šilką ir aksomą, marmurą ir skalūną – tokias, kurios prašyte prašosi paliečiamos. Ant langų užkabinau storas portjeras, gudriai įrengiau apšvietimą, todėl visose tinkamose vietose yra tamsu ir geisminga arba atvirkščiai – ryšku ir šviesu. Priekinėje namo dalyje du mažesni miegamieji, pastogėje dar vienas miegamasis ir kitas su vonia – iš jo gali išeiti į stogo terasą namo užpakalinėje dalyje. Tiesiog pasakiška svečiams, kaip sakė Tobis.

Be to, labai kruopščiai parinkau baldus. Manau, interjerą pavadintumėte šiuolaikinio ir senovinio stiliaus deriniu. Šiuolaikinis jis visur, kur yra praktiški dalykai: virtuvė, vonios kambarys, garso aparatūra, apšvietimas ir panašiai. Na, o senovinio stiliaus yra kolekcionuoti tinkami daiktai. Tapau šiokiu tokiu žinovu, naršančiu krautuvėles ir mokačiu sudaryti įspūdį žmogaus, išmanančio, apie ką kalba. Susiradau lauką Sasekso grafystėje, kuris keturis ar penkis kartus per metus virsta milžinišku senienų turgumi. Rytų Europos gyventojai atvažiuoja čia didžiuliais sunkvežimiais, prikrautais daiktų iš jų praeities, ir juokiasi iš visų mūsų, pasiruošusių išsiskirti su šimtais svarų už daiktus, kurie jų šalyje būtų sudeginti. Su tais žmonėmis priimta derėtis, bet aš dažnai nesivarginu – taip mane pakeri tie daiktai. Mat patiri nuostabų pojūtį, kai perbraukęs ranka kėdės atkaltę užčiuopi griovelius, gūbrelius ir suvoki, kad tavo ranka – tik viena iš begalės, dariusių lygiai tą patį.

Pastarąjį kartą nusipirkau spintelę, o kai parsivežęs namo ją atidariau, pamačiau durelių vidinėje pusėje daugybę pieštuku užrašytų telefonų numerių. „Marta 03201“, „Kosé 98231“ ir taip

toliau. Atrodė, kad skaitau pasakojimą be pradžios, vidurio ar galo. Pamaniau, kad tai gali būti privataus seklio užrašai ar net žmogžudystės bylos raktas. Įsivaizdavau dureles nugrandysias ir išdažysias tamsiai žaliai, bet aptikęs tuos numerius palikau viską, kaip buvo, su apsilaupiusiais žaliais dažais ir vidiniu stalčiuimi, įstringančiu kaskart mėginant jį atidaryti. Prisirišau prie tų skaičių atsajumo. Man patinka mintis, kad niekas iš mūsų niekada nesužinos, kas iš tikrųjų nutiko toms moterims ar jų telefono numerius užrašiusiam žmogui. Tik nesu tikras, ką apie spintelę pamanyt V. Gal ji norės tuos skaičius nutrinti.

Visas sienų spalvas parinko V. Čia daugybė tamsiai mėlynų ir pilkų spalvų, vietomis net juodų – interjero dizainerė mane patikino, kad jos nebelaikomos sukeliančiomis depresiją. Ji paragino didžiosios spintos išorinius paviršius nudažyti žvilgančiais juodais dažais, o vidinius – sodriais skaisčiai raudonais. Girdi, tokios spalvos kelia prabangos išpūdį, bet nemanau, kad ji teisi, nes įėjęs į kambarį matau vien odą ir išdžiūvusį kraują.

Vos ne pirmas pranešimas paštu, kurį gavau įsikraustęs į namą, buvo kvietimas į V vestuves. Jis atėjo kreminiame voke, atrodė sunkus; kol kas gerai nepažįstamas adresas buvo užrašytas gražiu braižu, geru rašalu. Ta pati ranka įmantriai išvedžiojo mano vardą storos, minkštos kortelės viršuje. Juodos raidės buvo iškilios, užčiuopiamos. Ilgai spoksojau į savo vardą – taip ilgai, kad ėmiau įsivaizduoti plunksnakotį laikančią ranką, matyti subtilius jos brūkštelėjimus. „i“ buvo šiek tiek sutepta, bet šiaip užrašas atrodė tobulas. Nusinešiau kvietimą į saloną ir atrėmiau ant židinio atbrailos, po veidrodžiu paauksuotais rėmais, už aukštų

sidabrinių žvakidžių. Pastebėjau, kad mano ranka truputį dreba, ir supratau, kad karštis muša mane labiau, negu turėtų tokią dieną. Laikiau plaštaką priglaudęs prie vėsios židinio sienelės aplink angą, visą dėmesį sukaupęs į įmantrius atramų, laikančių plokštutėlę atbrailą, išlenkimus. Ji man priminė, kad grynas, be menkiausio trūkumo marmuras yra viena labiausiai trokštamų iš žmogui žinomų medžiagų ir podraug viena iš sunkiausiai randamų. Jeigu daiktą lengva rasti, tai veikiausiai neverta jį turėti, kartą pasakė man V ir aš nusišypsojau, stovėdamas savo salone ir ranka liesdamas marmurą.

Žinojau, ką V daro; viską ji darė gerai.

Nusiunčiau V elektroninę žinutę iš Niujorko ir pranešiau parvykstaš namo. Ji atsakydama man parašė, kad išteka. Tada mes pirmą kartą po Kalėdų susirašėme ir aš buvau be galo sukrėstas. Tik vasarį nustojau mėginęs su ja susisiekti, o elektroninę žinutę su savo naujiena nusiunčiau balandžio pabaigoje, vadinasi, ji turėjo vos porą mėnesių susipažinti su kažkokiu vyru ir sutikti už jo tekėti. *Žinau, kad nustebsi...* rašė ji:

...bet dar manau, kad tavo tyla tuos kelis pastaruosius mėnesius reiškia, jog tu susitaikei su tuo, kad viskas tarp mūsų baigta ir kad tu ne mažiau kaip aš nori žengti kitą savo gyvenimo žingsnį. Ką gali žinoti – gal taip jau ir padarei! Ir aš žinau: gali pasirodyti, kad viskas labai greita, bet taip pat žinau, kad darau tai, ką reikia. Jaučiu turinti tavęs atsiprašyti dėl to, kas nutiko per Kalėdas. Galbūt tu tik anksčiau už mane suvokei, kad viskas tarp mudviejų baigta ir man nederėjo pasielgti, kaip pasielgiau, – turėjau susėsti su tavim ir tinkamai pasikalbėti. Viliuosi, kad džiaugsiesi dėl manęs, ir dar viliuosi, kad mudu galėsime

*būti draugai. Man tu buvai ir esi labai ypatingas ir aš neiš-
tverčiau minties, kad tavęs nebus mano gyvenime.*

Keletą dienų jaučiausi tiesiog apdujęs – lyg šalimais būtų įvykęs sprogimas, sudraskęs mano kūną į gabalus. Bet greitai suvokiau, kokia banali mano reakcija. Nekalbėsiu apie visą meilę, kurią V aiškiai man tebejuto, – jai, matyt, dingojosi, kad aš norėjau, jog mudviejų santykiai baigtųsi. Vėsus jos tonas buvo toks svetimmas V, kurią aš pažinojau, kad akimirką aš net pasvarsčiau, ar tik ji nebuvo pagrobta ir kas nors kitas rašo jos elektronines žinutes. Kur kas įtikinamiau skambėtų aiškinimas, kad ji jaučiasi nesava ar kad šitokiu tonu perduoda kažkokią slaptą žinią. Svarstytinis buvo dvi galimybės: arba ji išprotėjo iš sielvarto, kurį sukėliau jai per Kalėdas, ir puolė į glėbį arčiausiai buvusiam kvailiui, arba jai reikėjo, kad sumokėčiau už tai, ką padariau. Antra galimybė atrodė kur kas labiau tikėtina: juk vis dėlto ji yra V, vadinasi, jai reikia, kad tapčiau savo paties atgailos liudytoju. Atrodė, tarsi išnyko jos elektroninės žinutės eilutės ir už jų slypi tikrieji jos žodžiai. Tai buvo žaidimas, mūsų mėgstamas žaidimas. Mudu akivaizdžiai pradėdame naują, painesnį Geismą.

Į V elektroninę žinutę atsakiau tik po kelių dienų, rūpestingai rinkdamas žodžius. Laikydamasis žvalaus jos tono, parašiau, kad labai džiaugiuosi dėl jos ir kad mes, žinoma, ir toliau būsime draugai. Dar jai parašiau pranešimą savo adresu, kai grįšiu į Londoną, bet kai ant savo durų kilimėlio pamačiau kvietimą, supratau, kad vargintis man nereikia. Vadinasi, ji paskambino Eleinei, o tai jau ši tą reiškė. Tai dar reiškė, kad ji tikriausiai nebe-
pyksta taip smarkiai, kaip anksčiau. Iškart supratau tikrąją kvie-
timo prasmę: tai buvo pirmas įmantraus atsiprašymo žingsnis, šokis, kurį kada nors įvaldyti tegalėjome mudu su V. Man net

pagailo Angaso Metkalfo – jo pavardę sužinojau iš absurdiško pakvietimo.

PONAS KOLINAS VOLTONAS SU ŽMONA
BUS DĖKINGI UŽ JŪSŲ DRAUGIJĄ
PER JŲ DUKTERS VERITĖS VESTUVES SU
PONU ANGASU METKALFU
STIPLO KOPLYČIOJE, SASEKSE,
ŠEŠTADIENĮ, RUGSĖJO 14-ĄJĄ, 15 VAL.,
PASKUI STIPLO NAME

Kartais pabUSDavau, o kvietimas gulėdavo šalia lovoje, nors neprisimindavau jį ten atsinešęs. Kartą radau jį po skruostu, o kai nulupau, pajutau jo paliktus nelygumus. Veidrodyje mačiau odoje įsirėžusius žodžius.

Kelias dienas pakvietimo neliečiau, paskui nusiunčiau raštelį V motinai, kad mielai dalyvausiu vestuvėse. Tik žinojau, kad mano dalyvavimas jai nebus mielas.

Metams bėgant daug laiko praleidau su Kolinu ir Sjuze, ir atėjo toks metas, kai įsivaizdavau juos ėmus žiūrėti į mane vos ne kaip į sūnų. Kartais per Kalėdas man sunkiai sekdavosi nusikratyti pojūčio, kad mudu su V esame brolis ir sesuo, su tėvais sėdintys prie kalakuto griaučių. „Mudu – keista pora, – kartą ji pasakė man, – tu neturi tėvų, aš – brolių nei seserų. Mes tokie gležni. Turim laikytis tvirtai susikibę, kad kuris nors nenusklėstume tolyn.“ Man tai buvo priimtina. Niekas man taip nepatiko, kaip apkabinti V per siaurutį jos liemenį, prisitraukti ją prie savęs lovoje, pajusti, kaip jos sėdmenys susineria su mano kirkšnimi it dėlionės kibučiai, mūsų kojos primena veidrodžio atspindį savo tobulomis apybraižomis, o jos galva tvarkingai ilsisi man po smakru.

Kartais atrodo, kad V labiausiai man patikdavo mieganti, kai pajusdavau, jog ji apsunksta mano glėbyje, o jos kvėpavimas pagi-

lėja ir sulėtėja. Tada prasižiodavau, kad galėčiau smakru vedžioti jai po viršugalvį ir justi visus iškilimus ir nelygumus. Atrodydavo, kad nesunkiai galėčiau įsiskverbti po kaulu, raustis po minkštą mišinį, saugantį jos smegenis sudarančią pilką susisukusių virvių masę. Pajusti banguojančias elektros sroves, palaikančias jos gyvybę ir budrumą. Dažnai pavydėdavau toms srovėms visos jų sukauptos informacijos. Norėdavau apsigaubti jomis, kad ji sapnuotų mane vieną, kad suteikčiau jai tokią pačią pilnatvę, kokią ji suteikia man.

Nemanau, kad V teko ginčytis su motina, ar kviesti mane – o gal Sjuzė manė, kad taip man ir reikia: tegul mato, jog jos dukra laimingai ištekėjusi už kito. Gal Sjuzė ketino šypsotis žiūrėdama į mane per apeigas.

Bet dabar, žvelgdamas į praeitį, suprantu, kad Sjuzė visada buvo kvaiša, nuolatos apsimetinėjanti, kad nori būti ne tokia kaip kiti, nors iš tikrųjų norėjo būti lygiai tokia pati kaip žmonės, supę ją visą gyvenimą. Turėjau suvokti tai anksčiau, tiesą sakant, jau tada, kai išgirdau jos vardą.

– Esu Sjuzana, – tarė ji pirmą kartą mums susitikus, – bet vadink mane Sjuze.

Vadinti ją visu vardu, o ne ta sutrumpinta forma, būtų buvę pernelyg jauku Sjuzei, pernelyg normalu, pernelyg artima tam, kas ji iš tikro buvo. O žmonėmis, kurie nori būti ne tokie, kokie yra iš tikrųjų, o kitokie, pasitikėti niekada nedera.

Grižęs į Londoną darbą Sityje gavau be jokio vargo. Turėjau puikią Amerikos banko rekomendaciją, o mano laimėjimai jame buvo iškalbingi. Naujasis mano atlyginimas buvo didelis, o pre-